നായർ മകൾ പറയി

തിര ഒരു ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ തിരഞ്ഞു തല തല്ലിയടിച്ചു
അത് തന്റെ മണിമുത്തുകളെ കരയിലേക്ക്
വാരിയെറിഞ്ഞു കൊണ്ടേയിരുന്നു.
ചിത നനഞ്ഞില്ല. അത് എരിഞ്ഞു കത്തി.
തീപ്പൊരികൾ വാനിൽ മിന്നാമിന്നുകളെപ്പോലെ
പാറി നടന്നു. അവൾക്ക് ഒക്കെ കൗതുകം
തോന്നി. അവറ്റയെ എങ്ങനെയെങ്കിലും
തന്റെ കൈകളിൽ വശ്യവശമാക്കണം.
എന്നാൽ താൻ ഒരടി മുന്നോട്ടു വച്ചാൽ
അവർ തന്നെ [illegible] തള്ളുമെന്ന് അവൾ-
ക്ക് നന്നേ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ
അനങ്ങിയില്ല. ഒരു സംഘം ആളുകൾ വലിയൊരു
തീക്കുണ്ഡത്തിനു മുന്നിൽ നിന്ന് ചൂടു
കായുന്നു. ആ ദൃശ്യം പെൺകുട്ടി ആസ്വദിച്ചു-
കൊണ്ട് നിന്നു. അവൾ അറിഞ്ഞില്ല,
അതൊരു ചിതയാണെന്നും അതിൽ
എരിഞ്ഞടങ്ങുന്നത് തന്റെ പിതാവാണെന്നും
- ശ്രീമൂലം തറവാട്ടിലെ വാസുദേവ തമ്പിരാൻ.

രാത്രിയിലുടനീളം അമ്മയുടെ ഞരക്കം
അവളുടെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി.
അവൾ പതിവില്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഒരു രോഗിയുടെ ദൈന്യം ആ കണ്ണുകളിൽ
നിഴലിച്ചിരുന്നു. മുഖത്തെ പുതുമയുള്ള
മുറിപ്പാടുകൾ അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു.
'ന്താ മ്മാ പറ്റിയെ?', അവൾ ചോദിച്ചു.
അവരുടെ കണ്ണുനീർ വീണ് ഉപ്പില്ലാത്ത
തന്റെ കഞ്ഞിക്ക് ഉപ്പുരസം വന്നിരിക്കുന്നു!
'ന്നൂല്ല്യ. മോള് കഴിക്ക്'
അവൾ കഴിച്ചു. എന്നാൽ വായു വന്നു വീർത്ത
അവളുടെ വയറിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ
ആ പഴുനിറത്തെ കഞ്ഞിക്ക് സാധിച്ചില്ല.
അവൾ തന്റെ പരിഭവം ഉള്ളിലൊതുക്കി.
'മ്മാ, ഞാൻ സ്കൂളിപ്പോവ്വാണ്!'
'ഉം. ഇര്ട്ടാവാൻ നോക്കിനിക്കണ്ട്, കേട്ടോ,
ചന്ദ്രികേ?'
'ഉം' അവൾ തലയാട്ടി. ഇറങ്ങിനടന്നു.
തെങ്ങിൻതോപ്പും, കവലകളിൽ തോടുവും

തോടും വയലും പിന്നിട്ട് ആൽത്തറയിലേ-
ക്ക്. അയ്യാൾ അവിടെ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.
അവൾക്കുവേണ്ടിയാണയ്യാൾ വന്നത്.
അവൾ അയ്യാൾക്കുവേണ്ടിയും. ഒരു നിമിഷം,
അവരുടെ കണ്ണുകൾ തമ്മിൽ പിണഞ്ഞു.
അവൾ കുലുങ്ങിച്ചിരിച്ചു. തമ്പിരാൻ കൊച്ചു
തമ്പിരാൻ.

'ഉം, ഏടെ... കൊണ്ടുവന്നോ?', അയ്യാൾ
കുസൃതിയോടെ ചോദിച്ചു.

അവൾ തന്റെ കൈ മലർത്തി.

'കിട്ടിയില്ല. അമ്മ തന്നില്ല്യ'.

'ഓ', അയ്യാൾ തെല്ലൊന്നാലോചിച്ചു.

'പോട്ടെ. വേണ്ട. സ്വയം പിറുപിറുത്തു.

'~~കൈ~~ അമ്പലത്തിൽ ദേവിടെ ഉത്സവാ.
കുട്ടി അറിഞ്ഞില്ല്യാന്നൊണ്ടോ?'

'ഞാൻ ~~കേ~~ കേട്ടേക്കണ്'.

'എന്നിട്ട്?'

'തോന്നീല്ല്യ'. അവൾ വ്യസനത്തോടെ പറഞ്ഞു.

'ന്തു പറ്റി?'

'അമ്മക്ക്. തിരെ. വയ്യ!' അവൾ. ന്യായപറഞ്ഞു...

'ആ: പോട്ടെ: വാ. നമുക്ക്. പോയ്‌വരാം'.

'എങ്ങോട്ടാ?'

'ഉത്സവത്തിന്. ന്നാ. എഴുന്നള്ളിപ്പ്'

അവൾ നടന്നു. ആൽമരച്ചുവട്ടിലൂടെ. ക്ഷേത്രത്തി-ലേക്ക്.

'അത്. തെയ്യം: കുട്ടി കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?'

'ഇല്ല'

'ന്നാ. കണ്ടോളൂ' അവൾ. കണ്ടു: അയ്യാൾ അവളെ. കാണിച്ചു. കൊടുത്തു. ഇതുപോലെ. എത്രയെത്ര. കാഴ്ച്ചകൾ! ആറാട്ടു. മനയും, അപ്പു. എന്ന. ഗജവീരനും, ക്ഷേത്ര. കുളവും, നടയും. എല്ലാം. അയ്യാൾ. അവൾക്കായി. കാണിച്ചു. എന്തിന്? അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ: അവളിക്കാഴ്ച്ചകളെയും. ആദ്യമായി. കാണു-കയാണ്.

'ഹാ,. ആ. ~~മ~~. ക്ഷേത്രത്തി. പൂജാരാണ്?'

'നമ്മുടെ ജന്മം ശാപിക്കപ്പെട്ടതാണത്രേ!'

'ങേ?'

'നാം കീഴ്ജാതിക്കാരാണു, കുട്ടേ.
ക്ഷേത്ര പ്രവേശനം നമുക്ക് അസാധ്യം!
അവൾ തലയാട്ടി: താൻ നടകയറിയതും,
പ്രതിഷ്ഠ കണ്ടതും അവൾ അമ്മയിൽ നിന്നു
മറച്ചുവച്ചു. താനെന്തിനു പറയണം?
പറഞ്ഞാൽ തമ്പിരാനോടൊപ്പമുള്ള തന്റെ
യാത്രയ്ക്കതൊരു വിലങ്ങു തടിയാവും.
അവൾ പറഞ്ഞില്ല: ഒരിക്കലുമൊരിക്കലും
പറഞ്ഞില്ല: എന്നാൽ വിധി ചതിയനാണ്.
ശ്രീമൂലം തറവാട്ടിലെ കാര്യസ്ഥന്റെ അച്ചി
കല്ല്യാണിയും.
'കണ്ടില്ല്യേ, മടെ കൊച്ചമ്പിരാൻ ഒരു
പറയിപ്പെണ്ണിനെയും കൊണ്ട് റോന്തു ചുറ്റ-
ണൂന്ന്!' കല്ല്യാണിയുടെ കണ്ണുപിടുത്തം
വാർത്തയായി. അത് ഒരു ദുർഗന്ധം പോലെ
നാടെങ്ങും വ്യാപിച്ചു. ഞൊടിനേരം കൊണ്ട്!
'ഹാ. ഈ. കേട്ടതോ, ശിവ... ശിവ!' വല്ല്യമ്പിരാന്റെ
ഉള്ളിൽ തീയായി: തന്റെ സ്ഥാനപ്പേരു കാക്കാൻ
ഇനിയും മടിയില്ലാതിരുന്ന വല്ല്യമ്പിരാൻ

തന്റെ ഉന്നം കൊള്ളിച്ചു അന്നും, കൂടെപ്പിറ-
പ്പിനെക്കൊണ്ട്.

'ശ്രീ വാസുദേവ തിരുനാൾ കൊച്ചമ്പിരാൻ
വിഷം തീണ്ടി നാടുവാണിരിക്കുന്നു'

പെരുമ്പറ മുഴങ്ങി നാടെങ്ങും. ദുഃഖം. മൗനം.
അവൾ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരങ്ങിൽ തോറ്റും.
കുളങ്ങിൽ തോട്ടവും കടന്ന് അത്താണി
ലക്ഷ്യമാക്കി. അവിടെ അവളുടെ കണ്ണുകൾ
തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കൊച്ചമ്പിരാനായി തിരഞ്ഞു.
ഇല്ല അദ്ദേഹം അവിടെ ഇല്ല. കൊച്ചമ്പിരാന്റെ
സ്ഥാനത്ത് തടിച്ചു കുറുകിയ കല്യാണി
തന്റെ ഉണ്ടക്കണ്ണുകൾ ഉരുട്ടുന്നു:

'എന്താടി? എന്താടി നീ ഇവിടെ?'

'ഒന്നുല്ല!'

~~അവൾ~~ ~~അവളുടെ~~ അവർ അവളുടെ കൈ
ഞെരിച്ചു:

'എടി പറയിപ്പെണ്ണേ, നിന്റെ ചിതാഭസ്മം
അതെ, ആ തീരത്ത് ~~കരി~~ കാഞ്ഞിരത്തിനോട്
ചാവലാവണു പോയി നോക്ക് പറയി!'

അവൾ തിരിഞ്ഞോടി. പിന്നിട്ട പാതകളിലൂടെ
തോപ്പും തൊടിയും തോടും കടന്ന്
തീരത്തേക്ക്. ചില പുകമഞ്ഞായും കത്തി-
യമർന്നു. പാറ മാത്രം. തീരം ശൂന്യം.
വെളിച്ചക്കാൾ അധിനിവേശ ശക്തിയോടെ
തിര കൈയടക്കി പാറി നടന്നു. കഴുകൻമാർ
അവളുടെ ശിരസ്സിനുമുകളിൽ പാറി നടന്നു.
ഇലകളുടെ മർമരം. ഉച്ച് കാറ്റ്.
ആ പെൺകിടാവ് അടിവെച്ചടിവെച്ച് നടന്നു.
മാനം കറുത്തു. ഇരുൾ മൂടി. ഇടയ്ക്ക് കത്തി-
ത്തിളങ്ങുന്ന. ചാരത്തിനും മാനത്തിനും.
ഒരേ നിറം മരണത്തിന്റെ. ആദ്യ തുള്ളി.
തന്റെ കണ്ണുനീരാണോ മഴയാണോ തിരിച്ചറിയാൻ
അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല. ഇടയ്ക്കൊക്കെ കരംവെച്ചിരു-
ന്നു അവളുടെ വദനം:
കാറ്റെന്താണ് മൂളുന്നത്? അവൾ കാതോർത്തു.
തിരിയാൻ പാറമായല്ലോ. തിര പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.
പെട്ടെന്ന് തന്റെ പിന്നിലാരുടെയോ തേങ്ങുന്ന
ശ. കരങ്ങൾ.

അവൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അമ്മയാണ്.

അവർ അവളെ പുണർന്നു.

'കരയരുത്' അവർ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

എന്തുകൊണ്ട് എന്നോടു പറഞ്ഞില്ല? അവളുടെ കണ്ണുകൾ ചോദിച്ചു.

എനിക്കു ഭയമായിരുന്നു; അമ്മക്കണ്ണുകൾ മറുപടിയേകി.

അവൾ ചുമരിൽ എരിഞ്ഞടങ്ങിയ അച്ഛന്റെ ചിതയ്ക്കും തന്റെ ആ അമ്മയ്ക്കുമിടയിൽ ചമ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നു.

'കരയരുത്'

'ഉം'

മാനം പൊട്ടി. മഴ ചിതറി. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ അച്ഛന്റെ ശേഷിപ്പുകൾ അത് കഴുകിക്കളഞ്ഞു. അവൾ മഴനനഞ്ഞ് മഴയെ പുണർന്നു. അത് അവളുടെ കവിളുകളിൽ തട്ടിച്ചിതറി. അഴുക്കെല്ലാം ശുദ്ധീകരിച്ചു. പറയി ചന്ദ്രിക എന്ന നാട്ടുകാരുടെ പുച്ഛവാക്ക് അവളെ അലോസരപ്പെടുത്താൻ വന്നില്ല.

62 nd Kerala School Kalolsavam, January 4 to 8, 2024, Kollam

Item Code: ....

Participant Code: 106

ദൂരെ പ്രകാശം.

അതാ വരുന്നു ശ്രീമൂലം തറവാട്ടിലെ വാസുദേവ തമ്പിരാൻ.

'വരൂ ചന്ദ്രികേ, എൻ്റെ മകളേ...'

അവൾ നടന്നു. മഴ ~~പെരുമ്പറ~~ കൊട്ടി. അച്ഛൻ്റെ അദൃശ്യ കരം ഗ്രഹിച്ച് തടയാനാരും വന്നില്ല. പിടിച്ചുമാറ്റാൻ ആരുമുണ്ടായില്ല.

അയിത്തവും തീണ്ടലും അവൾക്ക് തടസ്സമായില്ല. ~~പിന്നീട്~~ ഒരു നായരായി പിന്നെ നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ വളർന്ന ശ്രീമൂലം വാസുദേവ തമ്പിരാൻ വഴി പെറ്റ ചന്ദ്രികയുടെ ~~കൈ~~ വാടിത്തളർന്ന ~~വിരൽ~~ പിഞ്ചു കരങ്ങൾ ~~കൈ~~ ഗ്രഹിച്ച് നടന്നു. തീരം ശാന്തം.

മഴ പെരുമ്പറ കൊട്ടി.

അവൾ നനഞ്ഞിരുന്നു.